ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ — 200-річчя НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА 100-річчя АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ — БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 222. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 26-го ЛИСТОПАДА 1975 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, NOVEMBER 26, 1975 No. 222. VOL. LXXXII.

Д-Р ВОЛОДИМИР ҐАЛАН ПЕРЕОБРАНИЙ НА ПРЕЗИДЕНТА, ОСТАП ТАРНАВСЬКИЙ НА ЕКЗЕКУТИВНОГО ДИРЕКТОРА ЗУАДК

Філядельфія, Па. — Десяті Загальні збори Злученого Українського Американського Допомогового Комітету (ЗУАДК), що відбулися тут в суботу, 22 листопада, в залі УСО „Тризуб", переобрали основника і довголітнього керівника цієї української офіційної визнаної урядом допомогової установи, д-ра Володимира Ґалана на її президента, а Остапа Тарнавського на екзекутивного директора.

В зборах взяло участь 49 уповноважених делеґатів, що репрезентували 58 організацій — членів цієї установи, як також делеґатки і кілька гостей спомагаючих членів. На ці збори прибув з Мюнхену директор европейського представництва ЗУАДК-у, Михайло Рудко.

Збори відкрив і ними проводив д-р В. Ґалан, який у вступному слові насвітлив працю ЗУАДК-у, підкреслюючи його винятнкове значення, як визнаної урядом допомогової установи, що має міжнародні зв'язки з високим комісарем для Справ Втікачів при Об'єднаних Націях і з відповідними суспільно-допомоговими ресортами ОН. Вичерпне звідомлення про працю ЗУАДК-у за останні три звітові роки подав екзекутивний директор О. Тарнавський, включно з повним звітом фінансових оборотів за останній період. Звіт був виготовлений на письмі, а його копії були роздані усім учасникам зборів. Звітодавець згадав теплим словом заслужених діячок допомогової акції ЗУАДК-у в початкових роках, пань Олену Курило, Катерину Пелешок та Іванну Бенцаль, а збори переслали їм палке вітання.

Головну увагу зборів привернув виступ М. Рудка, який накреслив велику працю европейського представництва ЗУАДК-у за роки праці після діяння міжнародних державних допомогових організацій УНРРА та ІРО. Ця велика праця европейського представництва допомогла тисячам українських втікачів знайти можливості життя, чи то з допомогою переселення, чи в інтеґрації в господарку країн Західньої Европи. У співпраці з американськими урядовими допомоговими установами та при допомозі міжнародних організацій і й головно Високого комісара для Справ Втікачів і Міждержавного комітету для Справ Міґрації (ICEM), це представництво дало допомогу українським втікачам, що прибули до Західньої Европи вже після закінчення війни, на суму 5 мільйонів німецьких марок. Окрему велику ділянку европейського представництва становила акція вирівнання відшкодування жертвам нацистського режиму на суму кількох мільйонів марок. Европейське представництво не перестає працювати й тепер, — продовжував звітодавець, — виконуючи ролю українського консуляту, що не тільки подає допоміжну руку українським людям у потребі в країнах Европи і втікачам-еміґрантам, але й заступає права українців перед відповідними урядовими чинниками в країнах Західньої Европи.

Д-р Володимир Ґалан

Мґр Остап Тарнавський

У звітуванні екзекутиви, що його виповнили звіти президента, екзекутивного директора, секретаря і касира було включене звідомлення заступниці голови Ради Суспільної Служби при ЗУАДК, д-р Теодозії Савицької, із широкої стипендійної акції, що її веде Союз Українок Америки в Бразилії при співпраці і фінансовій підтримці та й з касовим діловодством і відповідальністю перед урядом ЗУАДК-у. Д-р Теодозія Савицька подала звідомлення із своєї поїздки до Бразилії для наладнання допомогової праці в тій країні. Д-р Володимир Чума подав у звідомленні працю місцевої секції Суспільної допомоги ЗУАДК-у у Філядельфії, що її повністю утримує „Українська Щадниця" з

(Закінчення на стор. 4-ій)

„ДОПОМОЖІТЬ СПАСТИ ЖИТТЯ ВАСИЛЯ РОМАНЮКА" — ЗАКЛИКАЮТЬ БОГОРАЗ, АЛЕКСЕЄВА І ОРЛОВ З МОСКВИ

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — На Захід продісталося звернення Л. Богораз, Л. Алексєєвої і Ю. Орлова в обороні о. Василя Романюка, який знаходиться тепер в мордовському таборі № 1. Заарештований в січні 1972 року, о. Василь Романюк перебував в слідстві до червня цього ж року і був засуджений Івано-Франківським обласним судом за статтею 62 КК УССР на 10 років таборів і 5 років заслання. В половині 1975 року о. В. Романюк звернувся до Папи Павла VI і до Всесвітньої Ради Церков в Женеві з проханням виступити в обороні українських діячів культури, переслідуваних за віру і переконання, в якому він теж заповів свою голодівку аж до часу доки таборова адміністрація не поверне йому Біблії. Нижче подаємо повний текст звернення Богораз, Алексєєвої і Орлова в обороні о. В. Романюка:

„Усім добрим людям в усіх країнах, усім віруючим, українцям, які проживають в СССР і за кордоном: Допоможіть врятувати життя Василеві Романюкові!

Василь Романюк — священик з українського села Космач — від 1972 року мучиться в одному з найжахливіших совєтських таборів, — в мордовському таборі № 1 особливого режиму. Він засуджений на 10 років ув'язнення по суті за те, що посмів поставити свій підпис під письмом в обороні заарештованого тоді вдруге українського історика Валентина Мороза.

Від 1 серпня Василь Романюк веде голодівку, настоюючи на своєму праві мати при собі і читати Біблію. Це не є заборонено ні совєтським законом, ні інструкціями, за якими визначається порядок таборового життя. Але немає й прямого дозволу, — отже таким чином таборова адміністрація сама рішила не дати віруючій людині Святого Письма.

Вторік, у час героїчної

(Закінчення на стор. 4-ій)

ПОСОЛ В БРИТІЙСЬКОМУ ПАРЛЯМЕНТІ ВИМАГАЄ АКТИВНОЇ ОБОРОНИ УКРАЇНСЬКИХ ПОЛІТВ'ЯЗНІВ

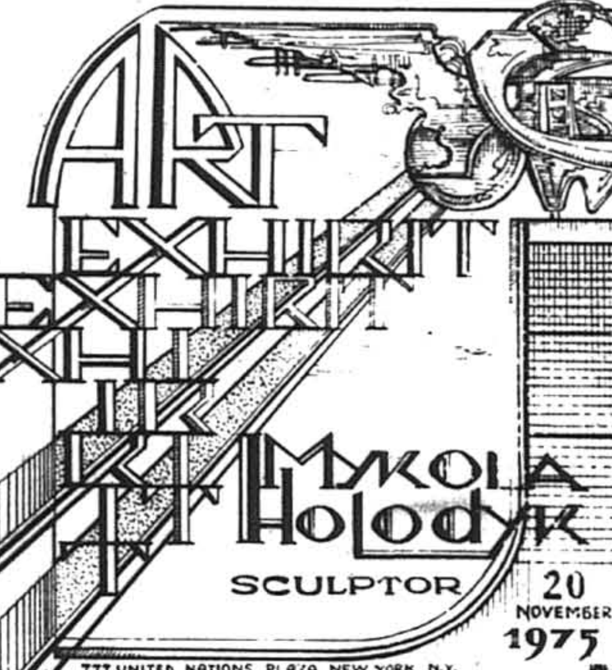
Лондон, Англія. — Вілліям Вітлок, який в британській Палаті Громад репрезентує північну частину міста Ноттінґгему, в понеділок, 10-го листопада ц.р., виступив в тій Палаті в обороні українських політичних в'язнів у Совєтському Союзі, як також в обороні національних прав цілого українського народу, якого Москва старається зрусифікувати, та закликав британський уряд інтервеніювати в Москві в справі цих політв'язнів і протестувати проти порушення людських і національних прав в Україні, особливо тепер, коли Совєтський Союз в Гельсінках підписав Декларацію Европейської Конференції для Справ Безпеки і Співробітництва.

Посол Вітлок заявив, що хоча Великобританія вже не є наймогутнішою державою в мілітарній та економічній сферах, то все одно має ще великий вплив у світі і повинна цей вплив використати, зокрема слідити за тим, чи постанови Гельсінкської Декларації додержані державами, які цю декларацію підписали. Він заявив, що всі громадяни Великобританії зацікавлені тим, щоб постанови Гельсінкської Декляр рації, які стосуються людських прав, були введені в життя та щоб настала зміна на краще в тих країнах, які досі порушували ті права. Вілліям Вітлок зазначив, що з усіх британських громадян може найбільше надіються на зміну громадяни українського походження. Він висловив похвалу для українців, які поселилися у Великобританії, не тільки за те, що вони є „знаменитими громадянами", але також за те, що зберігають свою культуру, вчать своїх дітей української мови, історії, звичаїв тощо та продовжують надіятися, що колись „Україна буде самостійною державою". Парляментарист Вітлок сказав, що для українців у Британії найважливішою частиною Гельсінкської Декларації є ті слова, які закликають держави „респектувати людські права та підставові свободи, включно із свободою думки, совісти, релігії та переконань". Їх цікавлять ті слова тому, бо саме в Україні ці людські права постійно порушують самі власнті і українці в Британії, хоча бажали б, щоб підписання Гельсінкської Декларації змінило ситуацію, побоюються, що ця Декларація залишиться „тільки шматком паперу" — говорив Вілліям Вітлок. Він вказав на факт, що хоча людські права ґарантовані конституцією СССР, конституцією Української ССР і Загальною Декларацією Людських Прав, то совєтські власті постійно порушують ці права, як також стараються придушити всі старання українців зберегти їхню культуру, національну ідентичність тощо.

Совєти готові підписати будь-яку декларацію в справі респектування людських прав, але цих декларацій не додержуються — сказав цей законодавець. Хоча 17 стаття совєтської конституції забезпечує за кожною республікою право свобідно вийти із складу СССР, то якщо будь-яка українка чи будь-який українець закликають до відлучення України, то

(Закінчення на стор. 4-ій)

МИСТЕЦЬ МИКОЛА ГОЛОДИК МАЄ ВИСТАВКУ В ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЯХ, ПРОДОВЖУЄ ЇЇ В УКРАЇНСЬКОМУ ІНСТИТУТІ

Фотокопія (поменшена) офіціяльного запрошення на виставку творів мистця-скульптора Миколи Голодика в Об'єднаних Націях.

Об'єднані Нації, Н.Й. — Екзекутивний Комітет Клюбу Жіночих Делеґацій при Об'єднаних Націях, спільно з Корпорацією „Універсальна Родина" яку очолює пані Сулема Бальбі, минулого четверга, 20-го листопада представили дипломатичному світові та вибраним гостям українського мистця-скульптора Миколу Голодика. Інавґураційний вечір виставки двадцяти молодих творів в металі відбувся в Клюбі Жіночих Делеґацій при 777 Юнайтед Нейшинс Плаза при вщерть виповненій залі.

Вечір започатковано музичною інтродукцією творів американського композитора піяніста Кліффорда Смітта, виконаними автором. Після чого представлено широкій авдиторії українського мистця – Миколу Голодика, який в музичнім супроводі піяно імпровізував скульптуру з пластичного матеріялу при загальнім захопленню гостей. Кульмінаційною точкою програми було передання міністром Еквадору Леонідосом Вакеро деля Калле, през. ЮНІСЕФ, скульптури в бронзі „Птах Миру" роботи мистця М. Голодика. Президент ЮНІСЕФ, д-р Лінн висловив нашому мистцеві щире признання і подяку, називаючи його ім'я поряд з іменами відомих мистців.

Вечір закінчено в дружній атмосфері коктелю — сердечним запрошенням директора Українського Інституту Америки п. Юліяна Ревая присутніх гостей до Українського Інституту на продовження цієї виставки, що буде відкрита щоденно від год. 2-ої до 5-ої включно до 7 грудня, та виставку інших українських мистців в приміщеннях Інституту.

ЗУАДК піддержав стипендійну акцію СУА пожертвою 4.000 дол.

Філядельфія (СУА) — Стипендійна Акція СУА для допомоги потребуючій молоді у здобутті освіти при допомозі ширших кругів українського громадянства входить у четвертий рік свого існування. Саме в листопаді 1972-го року був поміщений в пресі перший заклик Суспільної Опіки Головної Управи СУА до українського громадянства поцікавитися долею української незаможної молоді.

Зразу осторожно, може і настороженo, а згодом з признанням для великої роботи СУА поплили пожертви українського громадянства та деяких організацій на Стипендійний Фонд СУА, який дуже успішно розгорнув допомогу потребуючим, зібравши досі за три роки існування 50,000 долярів.

Всі пожертви Централя Союзу Українок переводить через ЗУАДК і їх можна відчисляти від податку. Всі пожертви і виплати переходять через осібне конто Стипендійної Акції СУА в Українській Щадниці у Філядельфії. Серед жертводавців досі найбільшу пожертву зложив ЗУАДК. В жовтні 75-го року ЗУАДК вплатив свою другу з черги пожертву в сумі 1.000 долярів, що разом з 3.000 - тисячною пожертвою в 73-му році становить вплату 4.000 тисячі долярів.

Мойніген залишиться на пості амбасадора до ОН

Вашінґтон. — Після 40-хвилинної розмови з президентом Джералдом Фордом у понеділок, 24 листопада, Деніел Мойніген погодився залишитися на пості амбасадора ЗСА до Об'єднаних Націй, бо Президент і державний секретар Генрі Кіссінджер виявили „повну підтримку" для діяльности Мойнігена на тому міжнародному форумі. Протягом останніх кількох днів поширювалися чутки, що Мойніген плянує зрезиґнувати, бо вважає, що Білий Дім, а зокрема Кіссінджер, не погоджуються з його тактикою гострішного критикування методів комуністичного бльоку та країн „третього світу" в ОН. Після понеділкової розмови Мойнігена з Президентом пресовий секретар Білого Дому Рон Нессен сказав, що президент Форд хоче подати до загального відома, що амбасадор Мойніген має його повну підтримку та що Президент і секретар Кіссінджер заохочували Мойнігена продовжувати „говорити відверто та гостро" у важливих справах на форумі Об'єднаних Націй. Нессен заявив, що президент Форд з розмислом призначив Мойнігена на той пост, бо вважав, що його тактика та методи будуть ефективні і додав, що Мойніген не завів сподівань Білого Дому.

Клівленд відзначить заслужених союзовців

Клівленд, Огайо. — Управа Окружного Комітету Відділів УНСоюзу, президію якої очолюють Іван Фур — голова, Роман Возняк — секретар і Марія Федак — касир, інформує, що в суботу, 29-го листопада ц.р. тут, в залі середньої школи парафії св. Йосафата при 5720 Стейт ровд, Парма, Огайо, відбудеться День Українського Народного Союзу, у програмі якого передбачене відзначення піонерів і заслужених союзовців. З цього приводу о год. 7-й вечора відбудеться бенкет з мистецькою частиною. Головний Уряд на цих урочистостях репрезентуватиме заступниця головного предсідника пані Марія Душник.

Українська громада Округи Морріс розпочала відзначування 200-річчя і 100-річчя

Виппані, Н. Дж. (єф). — Під патронатом Комітету 200-річчя Американської Незалежности Округи Морріс, місцевий Відділ Українського Конґресового Комітету офіційно започаткував українське святкування 200-річчя Американської Незалежности та 100-річчя Українського Поселення влаштованням концерту та виставки з цієї нагоди в суботу, 8-го листопада. Концерт відбувся в залі Виппані Парк Гайскул при участі 500 осіб, серед яких більша чистина була не-українського походження. Концерт розпочато відспіванням американського гимну. Вступне слово промовив інж. Зенон Онуфрик, голова УККА, а концертовою програмою проводив Орест Цяпка. В програмі концерту взяли участь: танцювальний ансамбль осередку СУМА „Верховинці" під мистецьким керівництвом Олега Ґензи, капеля Юних Українських Бандуристів під дириґентурою о. Сергія Кіндзерявого-Пастухова і управительством мґра Миколи Чорного, жіночий вокальний ансамбль „Верховина" під дириґентурою Дженет Фуціли, і Нюджерзька Колоніяльна Військова Оркестра.

Крім концерту, 61-ий Відділ Союзу Українок Америки зорганізував виставку українського народного виробництва (вишивки, кераміка, різьбарство тощо), в якій взяла участь пані Міра Стахів зі своїми виробами, зокрема з власною мапою вишивок з усіх областей України.

Концерт закінчився відспіванням українського національного гимну.

Прихід з концерту було призначено на Об'єднану Методистську Церкву в Портморріс. Ця церква влаштовувала параду для відзначення 200-річчя ЗСА і через дощову зливу потерпіла біля 40 тисяч дол.

Відділи УНС західньої Пенсильвенії відбули нараду

Піттсбурґ, Па. (с. г.) — В неділю, 16 листопада ц. р., тут в залі Українського Народного Дому відбулися організаційні наради Відділів УНСоюзу західньої Пенсильвенії.

Наради відкрив і ними проводив заступник голови Окружного Комітету Осип Полатайко, а обов'язки протоколянта сповняв Микола Сивий, секретар Округи. Відкриваючи наради, Осип Полатайко привітав присутніх відділових урядовців та головного організатора Степана Гавриша і головного радного Андрія Джулу. Він зокрема вітав о. протопресвітера Омеляна Мицика, який перший раз завітав на наради цієї Округи і за християнським взичаєм молитвою розпочав збори. Осип Полатайко коротко з'ясував ціль нарад, підкресливши, що вони скликані на це, щоб пожвавити працю організування членів. З черги головний організатор УНС Степан Гавриш обширно інформував про працю Організаційного Відділу, подаючи, що по 31 жовтня ц. р. вже пирдбано 2,363 нових членів, забезпечених на загальну суму 5,786,000 дол. Він також заторкнув працю інших союзових ділянок, зокрема фінансову, доказуючи цифрами її стабільність. Була порушена також справа Української Будівлі та боргових зобов'язань, але найбільше часу присвячено організаційній праці Округи. Головний організатор подякував голові Округи Василеві Сачкові за успішну працю, інформуючи, що Округа, придбавши 135 членів по кінець жовтня ц.р., вже виконала свою квоту на 75 відсотків. При цьому п. Гавриш назвав найбільш успішних секретарів, подаючи їхні здобутки: секретар 161 Відділу головний радний Андрій Джула придбав 26 членів, Стефан Іваницький — сек-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Звільнення Шлесінджера було наслідком бюджетових суперечностей

Вашінґтон. — У суботу і неділю, 22 і 23 листопада, колишній секретар оборони Джеймс Шлесінджер заявив, що головною причиною чому президент Джералд Форд звільнив його з того посту три тижні тому було те, що вони не погоджувалися щодо величини оборонного бюджету. Виступаючи в неділю на телевізійній програмі „Міт ди Пресс", Шлесінджер сказав, що він перестерігав Президента, що 97-більйоновий оборонний бюджет невистачальний, коли взяти до уваги, що Совєтський Союз дуже збільшив свої видатки на мілітарні цілі і якщо буде схвалений такий низький оборонний бюджет, то американські збройні сили треба буде зменшити на 200,000 вояків. Шлесінджер добачує деякі познаки, що Білий Дім тепер дещо змінив своє становище і може вимагати, щоб оборонний бюджет таки виносив 102 більйони долярів на наступний фіскальний рік, але сумнівається, щоб обійшлося без зменшення бюджету та кількости вояків. Заяви Президента про мілітарну потужність ЗСА — твердив Шлесінджер — не розв'яжуть проблеми, бо „реторика не заступить дійсности". Шлесінджер признав, що американська зброя та збройні сили наразі перевищають, але Совєтський Союз має більше вояків і з кожним роком скріплює свою мілітарну силу. День раніше, в суботу, 22 листопада Шлесінджер заявив, що уряд ЗСА мусить „більш реалістично" розглядати справу оборони та можливу загрозу з боку СССР. У неділю він твердив, що вигляди на скоре підписання нового домовлення між ЗСА та СССР щодо обмеження стратегічної атомової зброї зменшилися з уваги на зміни в поглядах совєтських лідерів. Шлесінджер також недвозначно натякнув, що не підтримуватиме кандидатуру президента Форда в 1976-му році.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

ВІДЗНАЧАТЬ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ ВАСИЛЯ ҐРЕНДЖІ-ДОНСЬКОГО

Міннеаполіс, Мінн. — В суботу, 29-го листопада ц.р. тут в церкві св. Михаїла о год. 6:30 вечором заходом родини і приятелів буде відправлена Панахида за св.п. Василя Ґренджі-Донського, поета і письменника Карпатської України, річниця смерти якого припадає 25-го листопада. В ЗСА перебуває дочка Покійного, Аліса Данилюк і внук Марко.

ДОПОВІДІ В Л-М КЛЮБІ

Філядельфія. — Заходами Управи Літературно - Мистецького Клюбу тут в суботу, 29-го листопада ц.р. о год. 6-й вечора в залі УСТ „Тризуб" при 4932 Н. Брод вулиці, будуть виголошені дві доповіді: інж. арх. Любомира Калинича — „Народження архітектурної ідеї" та інж. арх. Петра Палашевського — „Може до церкви на вечерю". Після доповідей запити і відповіді.

ВШАНУЮТЬ КАТРЮ ГРИНЕВИЧЕВУ

Ню Йорк. — Заходами Об'єднання Жінок ОЧСУ в суботу, 29-го листопада ц.р. о год. 5-й по полудні тут, в залі ОУВФ при 315 Схід 10 вулиця, відбудеться Літературний Вечір для вшанування Катрі Гриневичевої в 100-річчя її народження. В програмі візьмуть участь: д-р Я. Гриневич — син, маестро Й. Гірняк, пані Марія Нестерчук і Соня Шереґ.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Богдан Кравців

В житті й історії народів трапляються постаті, яких не можна схарактеризувати навіть найдобірнішими словами, значення і вартости та ролі яких не можна вбгати в жадне поняття. Вони бо самі стають поняттям!

Пригадуєте слова священика - патріота о. Мацкевича над відкритою могилою Тараса Шевченка на Чернечій Горі в Каневі над Дніпром 114 років тому, який говорив: „Чий це прах шествує, що його проводять з такою пошаною? Чи мужа, сповненого бойовнх заслуг? Чи достойника, що діяв силою влади і закону? Ні, браття! Це Тарас Шевченко, хто ж його не знає!.."

Подібне можна б у великій мірі віднести і до спочилого Богдана Кравцева. Блискучий поет, незрівняний журналіст, неперевершений науковець, гуманість-дослідник, невтомний провідний діяч, співтворець доби, прикладний муж і батько, чудова людина, це і ще багато більше є правдою, але все це ще далеко не вичерпує всіх тих прикмет, усіх тих діл і досягнень, що вміщуються в поняття: Богдан Кравців! Як вірно це відчула його дружина, яка колись у принагідній розмові про одну загрозу для її чоловіка, коротко завважила: „... але з Кравцева, його ніхто не скине!"

До цього при цій сумній нагоді можна і треба додати: Богдан Кравців також ніколи не умре! Кажуть бо, що старий редактор, як і старий вояк, ніколи не вмирає. Він тільки відходить. Відійшов і вже ніколи не буде між нами Богдана Кравцева, але назавжди залишається Богдан Кравців — поняття, що вміщає в собі найкращі прикмети та означає найбільш активне, найбільш творче й ідейно-культурною спадщиною найбагатше життя!

Після повних вісімнадцятн років праці в редакції „Свободи", від двох років його особи вже не було в редакції. Але, мабуть, не було дня, в якому поняття — Богдан Кравців не визначувало б і не унапрямлювало б редакційної праці. Ми впевнені, що так буде і в майбутньому, і так буде не тільки в „Свободі", але і в громаді і серед народу, для розвитку і щастя-волі якого він увесь свій вік трудився, ставши сам поняттям цього труду.

Добрий амбасадор

Минулого тижня поширилася чутка, що Деніел Мойніген, теперішній амбасадор ЗСА до Об'єднаних Націй, плянує зрезиґнувати з того посту, бо вважає, що не одержує належної підтримки з боку Білого Дому та Державного департаменту, які нібито погоджуються з твердженням деяких дипломатів, що тактика його в ОН „надто гостра" відносно комуністичного бльоку та держав „третього світу". Хоча Білий Дім і державний секретар Кісінджер заперечили поголоски, що невдоволені з діяльности Мойнігена і заявили, що він має їхню повну підтримку, то ще не відомо чи Мойніген залишиться на цьому пості на довший час.

Була б велика шкода, якщо б Мойніген сам зрезиґнував, або був змушений зрезиґнувати, бо протягом порівнально короткого часу він виявився дуже добрим амбасадором до Об'єднаних Націй. Його тактика на форумі міжнародної організації цілком не є „надто гостра", як твердять деякі його критики; вона тільки більш рішуча від тієї, яку вели його попередники. А втім він тільки виконує вказівки президента Форда, який під час його заприсяження на пост амбасадора до Об'єднаних Націй в червні цього року заявив, що хоча ЗСА далі підтримуватимуть працю ОН, то попередив, що Америка буде вести більш рішучу політику, замість майже виключно оборонної ролі, яку досі відігравала на цьому міжнародному форумі. Президент тоді повідомив, що ЗСА більш агресивно відбиватимуть неоправдані напади з боку держав „третього світу", як також комуністичних країн, та що Америка „гостро протиставитиметься стараниям будь - якої групи держав використовувати механізм Об'єднаних Націй для вузьких політичних цілей".

Протягом останніх кількох місяців амбасадор Мойніген переводив ці вказівки президента Форда в життя. Його рішучість довела до того, що в кінці серпня Комісія ОН для справ деколонізації проголосувала відкласти „на неозначений час" розгляд резолюції, яка цілком безпідставно старалася знову закинути Америці ведення „колоніяльної політики відносно Пуерто-Ріко". В першій половині цього місяця Мойніген цілком правильно заявив, що ЗСА не визнають проголосованої Генеральною Асамблеєю антисіоністської резолюції та назвав її „ганебним актом". У середу, 12-го листопада, амбасадор Мойніген зголосив в Об'єднаних Націях проєкт резолюції з вимогою звільнення всіх політичних в'язнів у світі. І хоча 21-го листопада делеґація ЗСА відкликала цю резолюцію, бо додатки до резолюції, запропоновані комуністичними державами і країнами „третього світу", перетворили б її на документ, який оскаржував би тільки союзників ЗСА, то первісна пропозиція Мойнігена була цілком правильна.

Треба надіятися, що Мойніген залишиться на пості амбасадора ЗСА до Об'єднаних Націй на довший час та продовжуватиме свою дотеперішню політику в найкращому інтересі не тільки ЗСА, але й світового миру.

Ясір Арафат знову на відвідинах в Москві

Москва. — ТАСС інформує, що в понеділок, 24-го листопада ц.р. прибув до Москви з офіційною візитою провідник Палестинської Визвольної Організації Ясір Арафат, який має на меті зустрінутись з совєтськими верховодами і переговорити з ними проблему Палестини та справу мирової конференції в Женеві для полагодження близько - східнього конфлікту. Як відомо, у цій конференції мали б взяти участь також представники ПВО, проти чого протестує Ізраїль. Ясір Арафат заявив кореспондентам, що він особливо заінтересований в тому, щоб обидві суперпотуги — СССР і ЗСА досягнули в тій справі порозуміння, бо тоді женевська конференція матиме успіх.

Марія Римська

А ВСЕ Ж ВІЙНА МОЖЛИВА

(Завваги з приводу конфронтації між Кіссінджером і Шлесінджером)

Чи може прийти остаточно до збройного зудару між СССР і ЗСА? Особисто думаю, що ні, бо це скінчилося б взаємним винищенням обох противників, а й провідники СССР не є особистості з самогубними інклінаціями. Особливо ж відколи в СССР наросла нова аристократія, якій хороше живеться, важко повірити, щоб вона виставляла себе на таку небезпеку.

Але, хоч як вище наведені арґументи переконливі, не можна заперечити деякої ваги поглядові, що москалі хитруни, хочуть приколисати американську публічну опінію і роззброїти Америку морально, щоб відтак, досягнувши мілітарну вищість, поставити Америку на коліна і примусити її скапітулювати перед переможною силою. Так говорять ті, що не вірять у щирість совєтської політики „разрядки" і совєтським мирним запевненням.

Це питання — можна чи не можна вірити у миролюбивість москалів, — набрало особливого змісту останніми часами в зв'язку зі звільненням Шлесінджера з посту секретаря державної оборони. Не є ж бо таємницею, що Шлесінджер є в опозиції до Кіссінджерової політики защирого детанту з СССР. А що енунціяції Шлесінджера з осторогами не довіряти московським намірам „роззброюватись" були не по нутру Кіссінджерові, і були до деякої міри перешкодою в його намаганні завершити договір про роззброєння в рамах Salt II, — то щоб заспокоїти побоювання Москви, Шлесінджер мусів піти.

Наша преса неоднократно виявляла побоювання у зв'язку з Кіссінджеровою політикою детанту, підкреслюючи факт, що москалі говорять про мир, а готують атаку. Коли б ми нині повернулись до того питання, воно було б тільки повторенням того, що було неоднократно нашою пресою сказане. Тому цікавіше буде мабуть для українського читача, коли зацитуємо арґументи китайської преси, що виразно перестерігає ЗСА перед Москвою і її політикою „детанту".

Китайський автор стосує марксівську діялектику, пишучи про неминучість зудару між СССР і ЗСА. Він уважає III світову війну за неминучий розультат зудару двох імперіялізмів: московського і американського. Зі статті видно, одначе, виразно, що відповідальність за ту майбутню війну перекидає він цілковито на московський імперіялізм, який він уважає офензивним у порівнянні з дефензивним американським. Але, даємо слово Шен Чінові, авторові статті п. н. „Совєтсько-американське змагання за гегемонію веде неминуче до війни". (Peking Review за 31 жовтня 1975, ч. 44, стор. 21).

„Ошалілі у своїй амбіції совєтські соціял - імперіялісти прямують повною парою до здійснення своїх експансивних амбіцій. Щоб перевищити свого суперника (ЗСА) мілітарно, вони поринули в гарячкову розбудову збросиь і приготувань до війни. Хоч їх валова національна продукція сягає ледве половини американської, їх видатки на збросння є вищі, ніж американські. Галасуючи про „обмеження нуклеарної зброї" та „запобіження нуклеарної війни", вони збільшили продукцію нуклеарної зброї. Продукція їх нуклеарних балістичних стрілен помножилась за останніх десять років у п'ятнадцять разів. В перегонах конвенціональних збросиь вони пішли вперед ще скорішим темпом. Напродукували величезні маси танків, літаків і артилерії, а загальний тоннаж їх воєнних кораблів подвоївся за останніх 10 років. Їх армія зросла до 4,200.000 чоловік. Щоб показати свою мілітарну готовість, вони відбувають постійні маневри. В квітні цього року вони зааранжували ґльобальні маневри військової фльоти, в якій взяло участь понад 200 воєнних кораблів".

„Відповідаючи на совєтську загрозу, друга суперпотуга (ЗСА), впевнюючи, що вона вдержить свою позицію на найвищому рівні, підвищила свій воєнний бюджет до 94 мільярдів долярів".

„Суперпотуги видали стільки гроша на збросння і напродукували таку масу зброї, яку не можна ні з'їсти ні в неї вдягнутись, що вони мусять щось із нею зробити і її зужити".

„Обидві суперпотуги є в постійному змаганні про сфери впливів по всіх закутках землі. Центром того суперництва є Европа, континент величезного стратегічного значення. Ще цар Ніколай I блеяв, що він є „паном" цілої Европи. Нині, провідники Кремля, поводяться, як „пани" Европи, заявляючи, що доля СССР залежить від подій в Европі. В намаганні проковтнути Европу, Москва сконцентрувала там три четверті своїх сухопутних сил, три п'яті свого летунства, дві треті своїх баз атомових ракет середнього засягу, та більшу частину своєї фльоти. Що більше, вона постійно модернізує свою зброю на тому фронті. Тепер Москва в процесі розбудови своїх сил на крилах того району з метою приготовити операцію „кліщевого" характеру: на півночі совєтські морські операції простягнулись до Гренляндії, Ісляндії і Фарейських островів. Щоб зфорсувати просування в південній Европі, СССР збільшив свої мілітарні сили на Середземному морі. Совєтські заходи в Европі увінчались успіхами в ході „Европейської конференції Безпеки і Кооперації". Вашінґтон намагається поширити свої впливи в сателітських країнах Східньої Европи, коли Москва стара-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Людмила Мойсеєва

ВІД КИЄВА ДО ЛЬВОВА...

„Літературна Україна" з 28-го жовтня подавала півторасторінковий звіт із „звітно - виборних партійних зборів" київської Спілки Письменників України, а вже чотирьом наступним осередкам СПУ уділено разом лише півсторінки в „Літературній Україні" з 4-го листопада. Це осередки міст — Дніпропетровська, Запоріжжя, Харкова і Львова (в тім порядку вони подані в газеті), бо і тут відбулися „звіти і вибори" серед „комуністів - літераторів". Що так мало місця відведено з них трьом містам (про четверте місто — Львів — буде мова далі) не приходиться дивуватися, бо мало тут можна було прочитати нового, що не було б обговорене вже у київському звіті. Також і тут обговорювалися: „животрепетні проблеми сьогодення", „відображення трудової героїки", хоч в звіті з іншого міста вони для совєтської „різноманітности" вже називалися: „актуальні проблеми сьогодення", „теми сучасности", і всім давалося „бойове завдання... гострити перо, націлювати його на теми сьогодення", особливо заохочуючи до цього молодь.

Взагалі письменники всіх міст України, як виходить, повинні „рішучіше вторгатися в життя, публіцистичним словом боротися з недоліками", а вже партія буде дбати про „дальше загартування ідеологічних кадрів" і про „зміцнення зв'язків письменників з життям", спрямовуючи їх зусилля на „глибоке розкриття радянського способу життя", дбатиме про „контролю творчих секцій".

До „великих успіхів" віднесено на цих звітно-виборних зборах появу „низки творів насамперед публіцистичних, що мають значне громадське звучання"; появу книги поезій про Леніна, що її називається „знаменною подією"; зміцнення „письменницьких зв'язків з військовими частинами" та переведення свята „дружби" народів, яке виявилося в тому, що ленінградські письменники приїжджали до Харкова,а харків'яни їздили „до братньої Удмуртії" (українські письменники, як знаємо з інших совєтських газет, читають свої твори в оригіналі і на Півночі СССР і в Сибірі, бо українську мову розуміє „місцеве" населення в тих обширах дуже добре — це переважно українці, які мусіли виїхати з України „добровільно - прінудітельно").

До успіхів зараховується і збірник — „Спільний доробок письменників Хакасії та Запоріжжя", що зветься „Веселка від Дніпра до Єнісею". Щодо цієї назви, то варто для наступних збірників використати, на нашу думку, вірш Пушкіна „Клеветнікам Росії", бо там „стальной щетіною сверкає" встає Росія... „От Перми до Тавриды, от финских хладних скал до пламенной Колхиды, от потрясенного Кремля до стен недвижного Китая", або найкраще таки Шевченків — „од молдаванина до фіна"...

Далі, як і під час київських звітів, і тут говорено про недоліки, властиво недолікам більше приділювано уваги ніж успіхам. Газета це і пише: „і доповідачі і товариші, які взяли участь в обговоренні, більше говорили не про успіхи, а про упущення в роботі партбюро і всієї письменницької організації". І далі пояснюються ці „упущення": низька якість творів, брак доброї критики, занедбання молоді тощо. Не дивно, що „стурбувало комуністів і те, що частина добрих рішень партійних зборів так і лишилася на папері".

Можна здогадуватися, що такий „невідрадний стан" довго там не потриває, винуватці знайдуться і будуть покарані за „недоліки" і всі „кадри" будуть „ідеологічно загартовані". Біда тільки в тому, що ніякими найгострішими партійними постановами і наказами не можна створити... високоідейних і високохудожніх творів, особливо, якщо з найталановитішими представниками письменницької творчої молоді поступається так, як про це писалося у всіх виданнях самвидавного „Українського Вісника".

У підсумку за ці три українські міста можна сказати, що їх вже цілковито приборкано і взято в руки. Але не така легка справа з четвертим містом у цьому звіті „Літературної України", зі Львовом.

„Літературна Україна", пишучи про Львів, на перше місце як параван ставить Ярослава Галана, галанівські читання, клюби і пости імени Ярослава Галана, але не може заховати факту, що це тут, у Львові, розгортається на повну пару „боротьба з націоналістичним охвістям та ватикансько - клерикальним дурманом", що це тут, в Західній Україні, „розвінчується буржуазну ідеологію, мерзенні справи націоналістичних запроданців". Це тут, у Львові, „бракує широких маштабних полотен" на тему „конкретних людей — робітників передових підприємств" і „романісти ніяк не можуть спрямувати свої творчі зацікавлення на великі заводи, в спеціялізовані колгоспи". Це тут треба знову і знову „гостро говорити" про те, що нема „яскравих творів, присвячених темі радянського патріотизму і пролетарського інтернаціоналізму, дружби народів СРСР", і є „недоліки в організації роботи з творчою молоддю".

І хоч як розсідаються Т. Мигаль, Р. Братунь і багато інших борзенків і романченків, Львів був і залишиться Львовом. Бо у Львові ще лунає українська мова на вулицях, лунає українська пісня, і не тільки зі сцени, у Львові ще б'ється левине серце, яке сповнює надією серця справжніх українських синів, які, — як Симоненко в свій час, — їдуть до нього по краплю сили того левиного одчайдушного серця. У Львові ще існує український дух, а для окупанта „все українське пахне націоналізмом", казав Валентин Мороз у „Хроніці Опору".

Луко Луців

БОГДАН КРАВЦІВ — НАУКОВЕЦЬ

Смерть Богдана Кравцева була несподіванкою для тих усіх, які бачили його бадьорість на літературному вечорі в Ню Йорку минулого року, і які не знали, що він перейшов важку операцію цієї осени, з якої не зміг видужати, бо невмолима недуга нищила його організм.

Автор цих рядків минулого року написав був у підвалах „Свободи" довшу статтю про Богдана Кравцева як поета. На літературному вечорі доповідав про поета Богдан Бойчук, який також оцінював поетичну творчість Б. Кравцева.

Про поезії Б. Кравцева писали численні автори, і всі вони високо ставили його поетичні осяги. Тут хочемо згадати про те, що покійний поет міг би був мати поважні осяги як чистий науковець, коли б був міг присвятити всі свої сили науці. Це зауважив десять років тому Остап Тарнавський в „Листах до приятелів".

Про Б. Кравцева треба б писати окремо як про поета і літературного критика й літературознавця; як про політика й організатора молоді та редактора, і як про науковця. В цій статті хочемо в загальному написати про Богдана Кравцева як науковця, бо він має і в цій ділянці поважні успіхи.

Перед стоп'ятидесятиліттям з дня народження Т. Шевченка, відомий видавець заплянував був видати повне видання творів Тараса Шевченка в 14 томах. Редакцію XII тому обняв Богдан Кравців, який мусів проробити поважну працю, бо варшавське видання Шевченка з двома томами перекладів Шевченкових творів появилося було в 1938 році, і від того часу появилися були численні нові переклади. Богдан Кравців вмістив в цьому томі загальну статтю про „Шевченка чужими мовами" та дав пояснювальні статті при перекладах різними мовами (всіх 26 статтей). Ця редакторська праця вимагає дійсно терпеливости „кабінетного ученого".

Подібну не завжди „цікаву" працю довший час виконував Б. Кравців, допомагаючи проф. Кубійовичеві редаґувати Українську Енциклопедію. Працюючи із ним в Редакції „Свободи" ми подивляли його енергію при цій монотонній праці, яку він життєрадісно виконував.

Подібну редакторську працю виявив Кравців при виданні „Пролог-у" книжки „Іван Франко про соціялізм і марксизм" (Ню Йорк, 1966, ст. 260). За це видання, де була довша вступна стаття і довідки редактора, часто „благословили" його ті, які фальшують погляди автора „Мойсея", нагинаючи їх до своїх промосковських потреб.

В поневоленій Україні часто нападали на Б. Кравцева, який яскраво викривав московську політику в науковій ділянці в Україні. У 173 томі „Записок НТШ" в 1962 році надрукована довша праця Б. Кравцева під заг. „Розгром українського літературознавства в роках 1917-1937 (Париж - Чікаґо, ст. 217-318), в якій показано правдиву „опіку" Москви над українською наукою.

У 166-му томі НТШ (1957 рік) вмістив Кравців статтю „Франко — лірик", зазначивши, що між численними працями про цього Титана праці мало авторів писали про нього як про поета.

Скаля наукових зацікавлень Б. Кравцева досить широка. Він зумів нове слово сказати про нашу давню поганську мітологію („До проблеми Тура - Сварога - Трояна") і з таким самим зацікавленням писати про найновішу поезію в поневоленій Україні або про „Наш Львів" в сорокріччя 1-го листопада" (Ювілейний Календар „Свободи" на 1958 рік), чи про славну битву під Конотопом, в 1658 році, де гетьман Виговський розтрощив був московську армію, від якої дрижала тоді ціла Московщина (Календар „Свободи" на мазепинський рік 1959, стаття „Перемога, що кинула жах на Москву").

Б. Кравців був одним із тих українців, які пильно вивчають відносини в поневоленій Україні та освідомлюють українців у вільному світі про те пекло, що заіснувало під московською окупацією. Стаття „Кривавий балянс" (До історії терору, здійснюваного Хрущовим і Сєровим в Україні в 1937-1959 роках) в Календарі „Свободи" на 1960 рік, а в тому ж „Календарі" на 1961 рік Кравців виявляє в статті „Небезпечний „Кобзар", як комуністична Москва наслідує царську Росію та бореться проти тієї правди, яку Шевченко проголосив 135 років тому.

І в пізніших альманахах „Свободи" Б. Кравців містив статті. У книжці на рік 1969 дуже цінну розвідку про „Календарі й альманахи Українського Народного Союзу і „Свободи" — бібліографічний огляд за роки 1897-1968, а в річнику 1963 також бібліографічний огляд „Журнали й газети в Українській ССР". В найновішім Альманаху на 1975 р. він поцікавився „Українською книжкою в діяспорі". Для доповнення треба згадати статті Кравцева про Б. Лепкого (1962 рік), про Шевченка (1964), про Франка (1966), та про „Студентський Львів (1970) — всі в альманахах „Свободи".

Коли „Свобода" видавала українські оповідання в англійських перекладах, то Б. Кравців написав довідки про 21-го нашого автора (від М. Вовчка до Івана Смолія). Б. Кравців зредаґував був антологію української поезії „Обірвані струни", яка вийшла була в Ню Йорку 1955 року. Він був редактором журналу „Сучасність", в якій надрукував численні статті літературознавчого характеру.

Ми свідомі того, що ця наша стаття зовсім не вичерпує заторкненої теми, та цими рядками хочемо вшанувати шляхетну постать Богдана Кравцева, дуже прислужливого товариша довгорічної праці у „Свободі", який радо служив порадою й допомогою всякому, хто до нього звертався. На жаль, мало таких людей між нами.

М. Чировський

ТРИ ТИЖНІ НА УКУ

(Репортаж)

3

Блаженнішого бачити і говорити з ним доводилося мені чотири рази. Приїхавши в Рим, я відразу таки хотів піти поклонитися нашому найвищому Архиєреєві і привітатися. Одначе, Блаженніший безперервно був дуже зайнятий. Він саме був вернувся з Равени, де відбувався Конґрес в справі східніх церков. Стрічі з чужинними амбасадорами, представниками церковного і політичного італійського світу,справи видань і репрезентування нашої Церкви на беатифікаційних і канонізаційних торжествах та других нагодах, виповнюють час Блаженнішого дощенту.

Блаженніший говорив зі мною про справи американського НТШ, видання Грушевського англійською мовою і про УКУ. Коли б було більше студентів, хоч більше десяти на теологічнім факультеті (теперішній десяток ділиться поміж філософічним і теологічним факультетами), Блаженніший відкрив би всі виклади цього факультету УКУ українською мовою, і наші студенти не мусіли б навіть відвідувати котрийсь із Римських університетів. Українські професори є, наприклад, о. д-р Хома, о. д-р Гриньох, о. д-р Гузар, о. д-р Федорів, о. д-р Дацько, о. д-р Музичка й інші. Але при малій кількості питомців, Блаженніший не має відваги ще піднятися ризика. Можна думати, що коли б відкрився такий повний факультет, і українська молодь знала б, що їй в Римі не треба буде ще борикатися з італійською мовою, а вона могла б навчатися в своїй рідній, може б і знайшлося більше кандидатів. Але це ще все одно: може.

Теперішні додаткові виклади українською мовою ведуться гостинними професорами концентрованою системою, щось на зразок американських літніх сесій, де виклад ведеться щодня на протязі коротшого часу. І в Америці ведуться т. зв. міні — курси. Блаженнішому дуже хочеться, щоб хоч такі концентровані виклади були відвідувані нашими теологами - студентами, щоб вони крім теології знайомилися і з іншими дисциплінами і стали глибоко освіченими духовниками.

Для доповнення свого знання наші теологи мають на УКУ доволі вже велику бібліотеку, біля 25.000 томів, що є чималим досягненням, беручи до уваги, що вона існує тільки біля десяти років. Вона ще як слід не упорядкована. Треба б там професійної сили або сил. Було б добре, якщо б хтось з професійних українських бібліотекарів тепер вже на пенсії, поїхав на УКУ допомогти цю бібліотеку привести до ладу. Нові видання там надходять скоріше, як з ними можна упоратися. Дуже потрібно студентам УКУ під цю пору ще фотостатної (копінґ) машини, для відбивання деяких текстів з книжок і різних статтей для свого навчання. Придалася б їм в тому якось допомогти.

Журить Блаженнішого і факт, що українське громадянство у розсіянні знає надто мало про Український Католицький Університет. Ще недавно автор цих рядків стрінув наших священиків, що чули про „Джанікульо", але не чули, що на УКУ є питомці і що там виховується новий тип українського духовника.

Під час першої моєї розмови з Блаженнішим, він мені радив використовувати кожну вільну хвилину, щоб побачити якнайбільше в Італії. Їдучи за його порадою, як відвідував церкви, я пройшов чотирма святими дверми в чотирьох базиліках, оглядав музеї, був в катакомбах, їздив до Фльоренції. Однак таки не вдалося побачити всього, що треба б було побачити.

В понеділок 27-го жовтня я поїхав, щоб попрощатися з Блаженнішим, а відходячи від нього я був глибоко переконаний, що ця повна енергії, плянів і праці людина, це дійсно Патріярх нашої Церкви, байдуже, що його таким не хоче признати Ватикан із політичних мотивів і не хочуть визнати де-які наші Владики або з заздрости або через незрозуміння справи; а, зрештою, ми часто бачили людську слабість в обличчі велетня в нашому минулому. Напевно Патріярхом визнає його в майбутньому наша історична наука церковного минулого, бо вона дивиться на факти, не на формалістику.

З жалем я прощався з всіма на УКУ, а зокрема з отцями Дацьком і Стецюком і Матір'ю Клявдією, сестрами з Ватикану, з котрих одна привезла мене автом з летовища на УКУ, а в три тижні пізніше, відвезла мене в поворотну дорогу. І на другий день я вже летів ідентичним літаком, яким прилетів, назад до Америки. Летів знову понад Італією і Середземним морем, понад Альпами покритими грубо снігом, Францією і понад Атлантійським океаном,

Показували по доброму обіді цей сам фільм про „Морд на Орієнтальному Експресі", який мене чомусь не зацікавив. Дорога страшенно довжилася, бо я її відбував вдень і не міг її переспати. Сьогодні, два тижні по моєму повороті, я б знову радо їхав на УКУ, де в товаристві наших питомців я провадив дійсно богоугодне життя.

(Кінець).

Асторія вшанувала Провідника ОУН Степана Бандеру

У неділю 19-го жовтня ц. р. о 10-ій год. ранку сумівська молодь Осередку в Асторії, Аперем розпочала відзначення 16-ої річниці смерти Провідника ОУН Степана Бандери. В церкві Чесного Хреста Службу Божу і Панахиду відправив о. Андрейчук і проповідь присвятив св. п. С. Бандері. В часі Богослужень співав церковний хор під диригентурою проф. О. Длябоги. У церковній відправі взяли участь Організації Українського Визвольного Фронту з прапорами. О годині 5-ій по полудні в Домі СУМА, 34-14, при 31 Аве., відбулися Святочні Сходини. Святочну програму розпочав п. Вітюк, голова ООЧСУ в Асторії, привітавши всіх присутніх. Змістовну доповідь відчитав мґр Володимир Микула. У мистецькій програмі взяла участь молодь. Молода співачка Лариса Маґун-Турчин чудово відспівала три пісні: „Засумуй трембіто", „Айстри" і „Рідний край", акомпаньював молодий пініст Мирослав Футала. Рецитацію „Безсмертні" Миколи Вереса, по-мистецьки виконала Оля Шкафаровська. Юні сумівці Осередку в Асторії виконали деклямації; Ярослав Галатин продеклямував Ліни Костенко „Невмирущі", а Ярослав Доляк і Михась Галатин продеклямували спільно вірш Л. Полтави: „Степанові Бандері". Молодих виконавців мистецької частини присутні нагороджували рясними оплесками. Святочну програму закінчено відспіванням „Не пора".

Стефанія Рудик

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Ділимося сумною вісткою
з Рідними, Приятелями і Знайомими,
що дня 15-го листопада 1975 р. відійшов у Вічність
на 66-му році життя

бл. п.

Д-р ВАСИЛЬ ТУЧАК

бувший адвокат у Луцьку, на Волині, професор політичних наук у Полудневo-Міссісіпському Університеті в Гаттісбурґу, Місс., член Американського Товариства Політичних Наук, член Українського Товариства Професорів Американських Університетів, тощо.

ПОХОРОН відбувся в понеділок, 17-го листопада 1975 р., з Гаттісбурґу на цвинтар у Віґґінс, Місс., при участи професорів Полудневo-Міссісіпського Університету і бувших учнів Покійного, які несли Його домовину під час похорону та при численній участи українців, розсіяних по стейтах Міссісіпі, Люізіяна і Алябама, для яких Покійний був духовим провідником.

У глибокому смутку:
дружина АННА з Дітьми і внуками
інж. ІВАН КОГУТ — кузин з Родиною
КАТЕРИНА ТЕРЛЕЦЬКА — кузинка з Родиною
АГАФІЯ ПОХОДАЙ — кузинка з Родиною
Близька і дальша Родина в Україні

Подяка

В двадцять п'яту річницю мого прибуття з родиною до З'єднаних Стейтів Америки, почуваюсь до милого обов'язку висловити якнайщирішу подяку

ВП. Панові Петрові Тиборові

Учасникові Українських Визвольних Змагань за спровадження мене з родиною, харчування, уділення помешкання та поміч у ставлюванню перших кроків в новій країні поселення.

Хай Всевишній винагородить сторицею.

Д-р КОНСТАНТИН КЕБАЛО
з РОДИНОЮ в Ню Йорку

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ

бл. п. Еви Дрогобицької

відправиться
в дні 3-го ГРУДНЯ 1975 р. о год. 6:30 ранку
в церкві СВ. ЮРА, 7-ма вул. Схід у НЮ ЙОРКУ

СЛУЖБА БОЖА

ЗА СПОКІЙ ДУШІ ПОМЕРШОЇ

Просимо Приятелів та Знайомих згадати в тому дні в своїх молитвах Покійну Еву.

Муж — МИХАЙЛО та
діти: ТАРАС, МАРУСЯ і СТЕПАН

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК у США
з глибоким смутком повідомляє про упокоєння дня 21-го листопада 1975 р.

БОГДАНА МИКОЛОВИЧА КРАВЦЕВА

дійсного члена Академії, відомого літературознавця і поета.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

•

Дружині Покійного Неонілі і всій Родині висловлюємо глибоке співчуття.

УПРАВА УВАН у США

УПРАВА НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ім. ШЕВЧЕНКА
та ФІЛОЛОГІЧНА СЕКЦІЯ в ЗСА
з сумом повідомляють, що дня 21-го листопада 1975 року упокоївся в Бозі

БОГДАН КРАВЦІВ

відомий поет, науковець і журналіст, дійсний член Філологічної Секції, автор цінних наукових статтей та редактор наукових збірників.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Високоповажаній Дружині, Дітям і Внукам та Рідні Покійного, Управа НТШ та Філологічна Секція складають щирі співчуття.

Кол. Політв'язням, а зокрема політв'язням Берези Картузької подаємо скорботну вістку, що 21-го листопада 1975 року упокоївся в Бозі наш Незабутній ПОБРАТИМ і СПІВВ'ЯЗЕНЬ

св. п.

БОГДАН КРАВЦІВ

один з найкращих сучасних поетів, колишній борець за Волю України в радах УВО і ОУН, відомий науковець, визначний і провідний студентський, пластовий і громадський діяч, б. політв'язень концтабору у Березі Картузькій.

ПАРАСТАС був відправлений 24-го листопада 1975 р. у похоронному заведенні Литвин і Литвин у Ньюарку, Н. Дж., а ПОХОРОН відбувся 25-го ц. м. на Українському Православному Цвинтарі у Баунд Бруку, Н. Дж.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

•

Опечаленій, Достойній Дружині і всій Родині Покійного передаємо вислови найглибшого співчуття.

УПРАВА ОБ'ЄДНАННЯ
КОЛ. ПОЛІТВ'ЯЗНІВ БЕРЕЗИ КАРТУЗЬКОЇ

У глибокому смутку повідомляю Родину, Приятелів і Знайомих, що 5-го липня 1975-ого року, в Льос Анхелес, в Каліфорнії, відійшов у вічність народжений 13-ого липня 1893-ого року в Кам'янці Подільськову, в Україні,
МІЙ НАЙДОРОЖЧИЙ МУЖ

бл. п.

Інж. ПЕТРО ГУЛЕВИЧ

Поручник Армії Української Народньої Республіки,
Член Об'єднання б. Вояків Українців в Америці,
Відділ в Льос Анхелес.

Панахиду відправлено в Україніській Православній Церкві Св. Андрія в Льос Анхелес.

Горем прибита
БРОНІСЛАВА з ТИШКОВСЬКИХ ГУЛЕВИЧ
Дружина

Ділимося сумною вісткою,
що в неділю, дня 23-го листопада 1975 року,
відійшов ненадійно у Вічність на 46-му році життя
в Ірвінґтоні, Н. Дж.
наш Найдорожчий
СИН і БРАТ

бл. п.

ЮРІЙ МЕЛЕНКА

ЗАУПОКІЙНА ПАНАХИДА у вівторок, 25-го ц. м., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в середу, 26-го листопада 1975 р. з того ж похоронного заведення до Української Православної Церкви св. Тройці при Lyons Avenue в Ірвінґтоні, о год. 9:30 ранку, відтак на Український Православний Цвинтар св. Андрія в Баунд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:
ДОМКА — мама
МИКОЛА — брат з Родиною
ЛІНА ХРОМОВСЬКА — сестра з Родиною

ПОСОЛ В БРИТІЙСЬКОМУ...

Закінчення зі стор. 1-ої)

„їх піддається найбільш нелюдському трактуванню, немов би він чи вона не мали жадних прав" — говорив Віллям Вітлок. Він сказав, що протягом останніх кількох років совєтські чинники арештували велику кількість українців, хоча вони не поповнили жадних злочинів ні проти держави, ані проти суспільства. Цих українців судили нелегально і перетворили їх в політичних в'язнів, а в СССР політв'язнів трактують багато гірше ніж кримінальних злочинців. Українських політв'язнів запроторено в тюрми й концтабори далеко від їхніх домів та піддано страшним фізичним і душевним наругам і позбавлено людської гідности та підставових прав — сказав парляментарист Вітлок в британській Палаті Громад.

Ці українські політв'язні не є вбивцями, злодіями чи іншими кримінальними злочинцями, а були засуджені тільки за їхні переконання, хоча совєтська конституція гарантує свободу думки. Де яких українців, які вимагають гарантованих їм прав, запроторюють до закладів для умовохворих, де стараються знищити їх як людей. Совєтські власті дошукуються „ідеологічної субверзії" в поезії, романах, малюнках і в музиці, а також в приватних листах. Тих людей, яких визнають „винними", запроторюють в тюрми чи заклади для божевільних. „Ось так дотримуються совєти своєї конституції та різних деклярацій" — сказав Вітлок. Він тоді згадав кількох українських політичних в'язнів: Валентина Мороза, Леоніда Плюща, Вячеслава Чорновола, Ірину Сеник, Стефанію Шабатуру та Оксану Попович, зазначаючи, що вони проходили і далі проходять всі можливі знущання, які застосовують совєтські кримінальні власті.

Вітлок дальше твердив, що совєтські власті всілякими способами стараються зрусифікувати населення України та знищити культуру і віру українського народу. І хоча в тюрмах і закладах для умовохворих під сучасну пору находиться багато українських політв'язнів, то на волі залишилися мільйони українців, які не втратили спроможности думати самостійно, але бояться публічно висловлювати свої протести проти русифікаційної політики з уваги на можливі жахливі консеквенції.

Вітлок заявив, що особливо тепер, після Гельсінської Конференції, британський уряд має моральне право представити совєтським властям погляди населення Великобританії, а зокрема членів Парляменту, щодо деяких аспектів внутрішньої політики уряду СССР, яка противиться не тільки совєтській конституції, але також Загальній Деклярації Людських Прав і також Деклярації Європейської Конференції для Справ Безпеки і Співробітництва. Віллям Вітлок висловив надію, що британський міністер закордонних справ використовуватиме кожну нагоду, щоб подати до відома совєтських чинників, що британський уряд і народ осуджують політику Москви відносно України, як також закликав міністра закордонних справ висловлювати надію, що Совєтський Союз в короткому часі на ділі докаже, що додержується Гельсінської Деклярації. Вітлок заявив, що найкращим доказом, що Москва таки додержуватиметься постанов цієї Деклярації було б „якнайшвидше звільнення українських політичних в'язнів". Він також сказав, що постанови Гельсінської Деклярації повинні бути віддзеркалені в щоденному житті населення України. „А тоді — хто знає? — може зворушливий український гимн, який я чув в Ноттінгамі вчора увечері, де говориться про волю і свободу та про історію цього гордого народу, може в недалекому майбутньому знову залунати таки в самій Україні" — сказав в кінці своєї парляментарної промови Віллям Вітлок.

Д-Р ВОЛОДИМИР ГАЛАН...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

президентом В. Галаном у проводі.

В імені Контрольної комісії, що перевела докладну контролю діловодства і всіх касових оборотів ЗУАДК-у, користаючися фінансовими звітами офіційних урядових контролерів і звітами, що їх кожнорічно висилає канцелярія ЗУАДК-у до федерального уряду у Вашингтоні, як також до стейтових урядів Пенсильвенії і Ню Йорку, склав звідомлення д-р Ярослав Падох. Після звітів відбулася дискусія над проблемами, висловленими у звітах Екзекутиви і Контрольної комісії. На пропозицію Контрольної Комісії у складі: ред. І. Кедрин-Рудницький, голова, д-р Я. Падох, мґр У. Дячук, д-р П. Стерчо та інж. Іван Скіра, загальні збори схвалили абсолюторію уступаючій екзекутиві з повним признанням за віддану і безкорисну працю. На пропозицію Номінаційної комісії, що діяла у складі: дир. Іван Поритко, голова, д-р Богдан Гнатюк, д-р Я. Падох, д-р П. Стерчо, інж. І. Скіра і Петро Генгало, обрано нову Дирекційну Раду і Контрольну комісію. Дирекційна Рада, негайно після закінчення зборів, оформилася слідуюче: д-р В. Галан, президент; ред. Лідія Бурачинська, д-р Т. Савицька, д-р Олександер Білик, Йосип Лисогір, Іван Олексин, д-р Микола Ценко, Володимир Мазур і дир. І. Поритко — заступники президента; мґр О. Тарнавський — екзекутивний директор; проф. Оксана Генгало — секретар, Зиновія Швед — заступник секретаря, і д-р Богдан Гнатюк — касир. Членами дирекційної Ради обрано: д-ра Івана Флиса, як правного дорадника, Марію Євсевську, Степанію Вовчак, д-ра Матвія Стахова, д-ра Івана Скальчука, д-ра В. Чуму, д-ра Василя Саляка, Степана Гавриша, Дмитра Ткачука, Івана Шарана та інж. Нича.

До Контрольної комісії обрано: мґр Уляну Дячук, ред. І. Кедрина-Рудницького, д-р Я. Падоха, д-ра П. Стерча і інж. І. Скіру.

В зборі наспіли привітання від Високого комісара для Справ Втікачів при ОН, від Комісії Волонтарних Допомогових Організацій Державного Департаменту і від Міждержавного Комітету для Справ Міґрації. На зборах було діяли комісії: Верифікаційна, Номінаційна, Фінансова, яка до кінця біжучого року має випрацювати фінансову базу для діяльности ЗУАДК-у, і Резолюційна. Збори постановили провести широку акцію для піднесення становища ЗУАДК-у, як єдиної урядово визнаної, пов'язаної міжнародними зв'язками, централі української суспільної служби у світі, що в порозумінні з допомоговими централями окремих країн поселення українців завершить побудову української суспільної служби на всі країни українського поселення. Збори з признанням визнали велику працю європейського представництва і постановили вжити заходів, щоб здобути більшу фінансову базу для діяльности цієї важливої станиці.

Десяті Загальні збори ЗУАДК-у, що проходили в надзвичайно діловому порядку, закінчилися спільною вечерею, що була нагодою ближче і тісніше зв'язати гурт людей, якими є ветерани суспільної праці, що вже 30 років віддають свій труд для розбудови української суспільної служби в рамках цієї центральної української харитативної установи.

„ДОПОМОЖІТЬ СПАСТИ"...

Закінчення зі стор. 1-ої)

п'ятимісячної голодівки Валентина Мороза, його доля викликала гарячу підтримку багатьох-багатьох людей у цілому світі, а зокрема у його співвітчизників в ЗСА і Канаді. Нам відомо про демонстрації в обороні Мороза і про голодівки солідарности з ним, про запити до совєтських державних і громадських діячів, про численні письма, телеграми, телефонні дзвінки до всіх інстанцій — від начальника тюрми, до Президії Верховної Ради СССР. Це й врятувало Мороза: лікарська допомога на протязі цілої голодівки, дієтичний харч після перервання її, звільнення від одиночного ув'язнення — все це досягнуто тільки завдяки непослабній увазі широкої світової громадськости.

Про стан здоров'я о. Романюка нічого не відомо, але він находиться в таборі, тобто його навіть не помістили в лікарню. Тільки широка і оперативна підтримка може це змінити. Допоможіть! Хай о. Романюк залишиться при житті і хай дадуть йому Біблію! — Л. Богораз, Л. Алексєєва, Ю. Орлов. Листопад 1975. Адреса о. Василя Романюка і начальника табору № 1: Москва, почтовый ящик 5110/1, ЖХ/1, або Мордовская АССР, п/я Сосновка, Учреждение ЖХ 385/1".

На цього листа повинні масово відгукнутися українці в діяспорі, висилаючи привітання до о. Романюка (вистачає декілька слів на поштовій карточці), та запити про його долю до таборової адміністрації, з вимогами задовольнити його релігійні потреби.

А ВСЕ Ж ВІЙНА МОЖЛИВА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ється підмінувати Західно Європейську юнію і спричинити відчуження європейських країн між собою та від ЗСА. Так, отже, чорні хмари висять над Европою і віщують бурю".

В подібний спосіб середньосхідній район, знаний як „море оливи", є тереном конфронтації між СССР і ЗСА. Обидві суперпотуги розхвилювали свої паці на тому терені в 1973 р. і в один момент майже скочили собі до горлянок. Після жовтневої війни СССР і ЗСА є вмотані в напружуючий і немилосердне політично-дипломатичне напруження, щоб мати контролю в маніпуляції т. зв. „мирного полагодження" конфлікту на Середньому Сході. Намагаючись перевищити один одного в постачанні зброї тим країнам, Москва і Вашінгтон держать цей район у напруженій ситуації.

„Середземне море і Індійський океан є теж нажливим театром морського змагання між обома суперпотугами. Крім того, що Совєтський Союз стаціонує там багато воєнних кораблів, він розбудовує в тому районі гарячково воєнні бази. Вашінгтон намагається теж поширити там свою базу у Diego Garcia. (Мин. тижня Конгрес відмовився признати фонди на розбудову тієї баз — прим. М. Р.).

„В Азії теж СССР використовує американську поразку на тому терені, щоб прогресивно, як гадюка, обмотати той терен. Такі самі інтенції замітні в Південній Америці".

Але небезпека війни обумовлена є в першій мірі совєтським соціяльним імперіялізмом

„Все вище сказане доказує, що конфронтація між двома суперпотугами є основною причиною неспокою у світі нині. Контрадикції між тими суперпотугами є поза межами можливости замирення між ними. Ідея так званого „балянсу сил" є лише поверховна і переходова. Совєтський імперіялізм має вовчий апетит і він простягає свої лапи у всіх напрямах. Він більш небезпечний ніж старий капіталістичний імперіялізм і небезпека війни є нині саме обумовлена тим совєтським імперіялізмом".

„Совєти нині голосно виспівують псальми до мелодії „детанту", в и х в аляючи „мир". Вони енергійно розсівають густу мряку „детанту", щоб приспати чуйність їхнього суперника, обдурити американський народ і притаїти їхні прискорені приготування до війни".

„Історія каже, що це звичайний „трюк" імперіялістів, уживати гасло „детант", „роззброєння", „миру" і подібні засоби, щоб розстелити димову заслону над своїми воєнними приготуваннями. Подібно діяв Гітлер. Німецька мілітарна місія з „мирними" пропозиціями була ще у Варшаві на пару годин перед атакою на Польщу".

Дальше автор пригадує, як то підступно Гітлер ковтнув Судети, Чехо-Словаччину і Австрію, він впевняє, що совєти наслідують ці гітлерівські методи підривних дій, і далі каже:

„Совєтські лідери мали подібно „приязні розмови" з чеськими провідниками напередодні їхньої інвазії Чехо-Словаччини у 1968 р. Вони погодились на відтягнення совєтських військ, що брали участь у маневрах на кордонах Чехо - Словаччини, видали комунікат про зміцнення „приязні" між обома народами. Але в ході тих „приязних" акцій окупували Чехо - Словаччину, наслідуючи методи „blitz" атаки на Польщу. Не треба мати ілюзій, що цей історичний досвід з часів II світової війни не буде ужитий московськими „соціялістами".

„Небезпека нової світової війни стоїть отже, як мариво перед усіми народами світу. Натерпівшись від імперіялістичних агресій віками, китайський народ береже перед затіями нових імперіялістів. Ми не віримо „гарним словам" нових імперіялістів..." „Ми будемо продовжувати здійснювати політику Мао. В єдванні з народами „третього світу", — ми будемо об'єднувати сили проти колоніялізму, імперіялізму і гегемонізму великих потуг. Ми будемо послідовні у виповнюванні стратегічного гасла Мао: „Копай глибокі тунелі, зберігай усюди припаси збіжжя, і ніколи не шукай гегемонії", та „будь приготований до війни, будь приготований на катастрофи, і роби все для народу". Робімо це, приготовляймо ефективні засоби проти нової війни, яку напевно спричинять агресивні пляни Москви, — закінчує свої думки автор.

Чи можна мати які застереження до думок китайського автора? Хоч говорить він про неминучість зудару між двома імперіялістичними суперпотугами, то зі сенсу статті виходить аж надто яскраво, що, коли він говорить про „імперіялістів", то має на тямці одного дійсного імперіяліста — Москву. Американський „імперіялізм" уважає він радже, — як ми сказали раніше, щоб утримати дотеперішні впливи і позиції у світі.

Світова преса одноголосно підкреслює, Китай дуже невдоволений Кіссінджеровою політикою детанту з Москвою, що було й причиною, що Кіссінджера прийнято в час його візити в Пекіні минулого місяця чемно, але радше холодно, та й що, хоч президент Форд має все ж таки відвідати Пекін за пару тижнів, то китайці не виявляють великого захоплення тією візитою.

Чи мають китайці краще вичуття, куди веде сучасна совєтська політика „миру", ніж Кіссінджер? Кіссінджер намагається своєю політикою бути у добрих відносинах між обома смертельними ворогами — Москвою і Китаєм, щоб як той „третій" вигравати. Небезпечним у тій грі є те, що вона може вдарити бумерангом, коли б після смерти прийшли в Китаї до влади лідери, що шукали б замирення з Москвою. Тоді Москва, почуваючись безпечнішою на азійському фронті, могла б зосередити всі свої сили в сторону Заходу.

Як не дивитись на справу, Кіссінджер грає на велику ставку; та й що небезпечніше — його позиція в уряді „домінуюча", — як запевняє президент Форд. Поживемо — побачимо, чи він дійсно запевнить своєю політикою світові мир на справедливих принципах чи заведеться в надіях, як пророкують китайці... і багато з нас.

Марія Римська

Концерт Ганни Шерей

Серед українських діячів музики ім'я Ганни Шерей добре відоме. З нагоди „Року Жінки" сестриство Пресвятої Діви Марії при церкві св. Володимира в Ню Йорку 26 жовтня ц. р. вшанувало концерт Ганни Шерей.

Ця імпреза притягнула багато слухачів, між якими були: владика Марко, о. П. Мелех, о. В. Базилевський, письменниця Зоя Когут (що прибула з Австралії), Докія Гуменна, Діма, проф. Г. Костюк і багато інших поклонників таланту Ганни Шерей.

Народжена на співучій Полтавщині Г. Шерей з дитинства знала і любила українську пісню. Музичну освіту отримала в Київському Музичному Інституті, а після того співала в київському радіо. Згодом вступила до хору „Думка", диригентом якого був велетень української пісні Нестор Городовенко, який поглибив знання і любов Ганни Шерей до української народної пісні.

Велика обдарованість, добра школа, приємний тембр, досконале опрацювання музичного речення, оригінальна інтерпретація виконуваних творів та бездоганна дикція характеризують співачку.

Перша частина концерту складалася із західньоевропейських композиторів „Мандріїнник" Р. Шуберта „Етюд", Шопена „Колискова" Годара — яких приємно було почути українською мовою. Також співачка виконала дві арії українських композиторів, Матері з опери „Тарас Бульба" (музика Лисенка) та Варвари з опери „Богдан Хмельницький" (музика Данькевича).

Опера „Тарас Бульба" — це одне з найбільших досягнень Лисенка в оперовому жанрі. Головний герой Т. Бульба, гідний син своєї вітчизни, бореться за визволення її. Правдивістю і силою відрізняється образ простої селянської жінки — козачки Насті — матері Остапа і Андрія. Музична мова опери нерозривно зв'язана з українським музичним фольклором.

„Богдан Хмельницький" — геройно-патріотична опера, що розповідає про епоху визвольних війн Б. Хмельницького. Композитор Данькевич зумів відтворити в музиці також хвилюючі постаті жінок, між ними — патріотку Варвару. Співачка зуміла віддати обидва протилежні характери постатті.

Програма другої частини концерту складалася виключно з народних пісень: „Ой, кряче ворон", „Ой, джигуне, джигуне" муз. Лисенка, „Ой, п'є вдова" муз. Леонтовича, „Весілля чижика" Кошиця, „Нагадай, бандуро" Г. Китастого, „Київ" муз. Дремлюги.

Репертуар новий — слухачі познайомилися з цінними і малоспіваними композиціями, обійшлося без „Ой казала мені мати", яку рутинно виконували майже на кожному концерті.

Авдиторія завжди захоплена сердечним виконанням народних пісень Ганни Шерей та живим щирим гумором у відтворені жартівливих пісень.

Не тільки бо вона сама переживає, але й вміє передати хвилюючі почуття слухачам, залишаючи їм спомин свого співу. Кожну пісню авдиторія винагороджувала рясними оплесками. На додаток співачка відспівала ще: „Кулик чайку любив" Кошиця, „Ой, п'яна я п'яна" які виконала блискуче, викликавши бурхливі оплески, і на закінчення „Любіть Україну" Фоменка.

Партію на фортепіяні виконувала Калина Чічка — Андрієнко, яка вже довгі роки співпрацює з Ганною. Конферансьє була Віра Доронницька.

Після цього успішного концерту відбулася товариська зустріч, старанно підготована Сестриством.

На бажання Ганни Шерей, весь прибуток з цього концерту піде на пам'ятник жінкам, жертвам голоду на Україні 1933 р., в Баунд Бруці.

А. Кіпа

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

РЕД. Я. ГАЙВАС ДОПОВІДАТИМЕ В РОЧЕСТЕРІ

Рочестер, Н.Й. — Управа 20-го Відділу ОДВУ інформує, що в неділю, 30-го листопада ц.р. о год. 4-ій по полудні тут у приміщенні Українського Народного Дому (831 Джозеф евеню) ред. Ярослав Гайвас виголосить політичну доповідь на тему: „Наша доба й наші завдання". Після доповіді — запити і відповіді.

„НАТАЛКА ПОЛТАВКА" В ЧІКАГО

Чікаго. — Заходами 8-го Відділу ООЧСУ і Осередку СУМА ім. М. Павлушкова тут в неділю, 30-го листопада ц.р. о год. 3-ій по полудні в залі Лейн Гайскул при Вестерн і Едісон вулицях, Український Оперний Ансамбль з Ню Йорку поставить оперету на 3 дії Івана Котляревського (музика Миколи Лисенка) „Наталка Полтавка". В опереті виступлять: Марта Кокольська, Ганна Шерей, Лев Рейнарович, Іван Гош, Роман Кизик, Михайло Яблонський, хор і танцювальна група Осередку СУМА ім. Павлушкова. Диригент хору Оксана Ференс; оркестра — Лірик Опера, Чікаго; музичний керівник — Ярослав Ліщинський; декорації — Андрій Коваленко.

ВИСТАВКА ЕКСПОНАТІВ

Ню Йорк. — Пластова Станиця інформує, що у п'ятницю, 5-го грудня ц.р. тут у власному Домі при 144 2-га евеню, розпічнеться виставка експонатів самодіяльности членів-пластунів у 25-річчя діяльности Станиці. Виставка розпічнеться о год. 7:00 вечором і триватиме в суботу від год. 1-4 по полудні та в неділю від 10-3:00. В суботу відбудеться офіційне відкриття.

Відділи УНС західньої...

Закінчення зі стор. 1-ої)

ретар 276 Відділу придбав 23 члени, Дмитро Головатий — секретар 53 Відділу придбав 18 членів і Володимир Рефт — секретар 120 Відділу придбав 11 членів. Одинадцять Відділів придбали менше чим десять членів, а два Відділи, 41 і 132-ий, покищо не придбали ні одного члена.

Після доповіді головного організатора відбулася дискусія, під час якої дискутанти заторкнули важливі справи цілости УНСоюзу та „Свободи". В дискусії брали участь: Василь Сачко, інж. Михайло Комічак, інж. Сидір Тимяк, інж. Михайло Корчинський, о. Омелян Мицик, Стефан Іваницький, Павло Гірняк, Микола Сивий і Андрій Джула. Відповідь дискутанти одержали від головного організатора Степана Гавриша і головного радного Андрія Джули. Степан Гавриш представив діловим урядовцям о. протопресвітера О. Мицика, згадуючи про його заслуги для УНСоюзу на терені Філядельфійської Округи, де він довгими роками виконував обов'язки містоголови.

Подякою всім присутнім за участь закінчив наради Осип Полатайко, запевнивши головного організатора, що Округа доложить всіх зусиль, щоб придбати до кінця року ще 45 нових членів і цим виконати свою квоту на 100 відсотків.

Після нарад відбулася перекуска, приготована секретарем 53-го Відділу Дмитром Головатим, під час якої продовжувалася дискусія над союзовими справами.

ТАРЗАН, Ч. 7401. Кінь врятований

Держачи ніж на поготові, Тарзан відважно перескакує з одного коня на другого, щоб усунути вперту пантеру із шиї коня . . . . . . Після кількох сильних ударів ножем, Тарзанові пощастило звільнити коня від смертельного затиску кіхтів пантери!